

sosedom Janček k njemu; in ugibala bi bila, kakšno kraljestvo si je priporil striček Radonja na surimanskih gorah, in mogoče bi bila celo uganila, kdaj se ovije kralju Matjažu brada sedmič okrog mize . . . Da, na skrivnem bi bil prišel Janček v lopo, da bi ne bil vedel nihče, da sta govorila, četudi so jima prepovedali doma. Kakor prej bi bilo prijetno v lopi; tako pa je prišla nesreča — in hudo bo in žalostno.

»O, moj klobuček, ti židani klobuček!« je zdihoval Mihec in jokal. »O, ti ruševčevo pero, ki te je ugrabil povodni mož!«

Dolgo, dolgo je jokal Mihec pri slapu. Solnce se je nagnilo že nizko, ko je vstal in se napotil po stezi nazaj. Tam doli je zavil naravnost v hosto in se skril za gostim rušjem. Lepo in prijazno so se mu smehljale rdeče močnice na mehki trati, a Mihecu se ni ljubilo danes, da bi jih zobal kakor nekdanj. Zleknil se je po trati in je gledal z objokanimi in rdečimi očmi na bele vrhove snežnih gor, ki so se dvigale tam na nasprotni strani. Izginila je z njih že zadnja, škrlatna rdečica, in mrak je legal po dolini; a Mihec je ležal še vedno za ruševjem in gledal žalostno tja gor.

Naenkrat je pa zašumelo nekaj za njim; grmovje se je razdelilo, in tam je tudi stal deček objokanih, rdečih oči in je gledal začuden na Mihca. Bil je Hribarjev Janček.

(Konec prih.)

Ali me vidite?

Le pogledajte ga, Kosmačevega Tinka! To je dečko veselega srca. Radost mu kar iskri iz živih oči in žari z vsega obraza. Pa kaj bi mu tudi ne, saj mu ni nič hudega. Zdrav je kot riba v Bistrici; ima dobre starše, ki jih rad uboga; ima bistro glavico, da se cele šole ne ustraši. Nič napačnega mu ni.

Ako je pa Tinek vedno živahen in vesel, kaj bi še danes ne bil, ko je prišel v družbo s prelepim pavovim peresom za klobukom!

Pač si je — kot vsak drugi — dolgo, dolgo želel, da pride do take krasote. Tinek je videl en par takih peres pri svoji stari teti, kadar so šli kaj iskat v svojo pisano pobarvano skrinjo. Znotraj na pokrovu sta bili pritrjeni in prelepo sta se izpreminjali, ko sta zapahljali, kadar so teta privzdignili pokrov. Rad bi imel Tinek tisti dve lepi peresi; toda, da bi mu teta hoteli katero dati, to mu ni prišlo niti na konec uma, zato tudi ni nikdar prosil zanj. Stara teta pa tudi niso nikdar uganili ali opazili dečkovih vročih želj in so vsakokrat hladnokrvno zaprli skrinjo, kot bi pavovine niti videli ne bili.

Z enakimi željami je stal Tinek mnogokrat ob smolniškem gradu, kamor je hodil k svojemu dedku, ki so bili na stara leta na Smolniku za paznika poljskih delavcev. Ondi se je sukal in šopiril po dvorišču med kuretino ponosen pav. Kar oči je jemalo Tinku, ko je kolobaril ta bahač s svojim repom po solncu, in Tinek se skoro sam ni zavedel, da je včasih

Ali me vidite?

kar celo uro stal ob grajski perutnini. Prav dostikrat ga je dedkov: »Ti postavač, ne greš domov!« vzbudil iz globokega zamaknenja.

Naposled se je pa Tinku le izpolnila vroča želja. Nekoč, ko je šel zopet k dedku v grad, najde na grajskem dvorišču pavovo pero.

Pravijo, da si pav, ako si perje umaže, vse umazano sam poruje in odvrže. Ne vem, česa bi se bil Tinek bolj razveselil, kot se je pavovega peresa. Hitro ga je pobral in ga potisnil za srajco. Ko je pa stopal še po grajskem gozdu po znani stezi proti domu, tedaj šele je pogledal po peresu za srajco, vzel ga vunkaj in zasadil za klobuk, pa hajd domov. Seveda je večkrat snel klobuk in ogledaval svetlo pero.

Ko se je prismejal domov, se je pokazal najprej očetu, pokazal se materi, pokazal vsem domačinom, no, še čuvaju hektorju se je moral pokazati in mucu je dal celo poduhati pero na klobuku.

Toda doma vsi skupaj, (tako se je zdelo), niso imeli prav srca za Tinkovo veselje, zato jo pa Tinek s peresom za klobukom udari tja, kjer je vedel, da bodo bolj cenili njegovo najdbo. Šel, kaj šel, kar drl je k svoji tovarišiji in že izdaleč je vpil: »Ali me vidite? Ali me vidite?« O to je bilo občudovanja pri tovariših in veselja v Tinkovem srcu; pa brez grde zavisti, tudi ni bilo v mali družbi.

Kot sam pav, tako se je sukal Tinek okoli tovarišev, da se je lesketalo pero v vseh sedmerih mavričnih barvah. No, pa kakor mavrica ne sije dolgo na nebu, tako je bilo tudi kaj kmalu po mavrici na Tinkovem klobuku. Vsak teden je dohajal Tinek do dedka na Smolnik. Dedek so dobivali od grajskih vsakovrstnih reči, bodisi za v usta ali za kam drugam. To so dedek za Kosmačkê in Kosmâčke radi prihranili, in to je vleklo Tinka do dedka.

Brezskrbno jo je mahal tudi onday po gozdni poti proti gradu. Kaj, pavovo pero mu ni delalo težke vesti, saj ga je le tako pobral na pesku. Kar se začuje osoren glas: »Fant, kje si dobil pero?« Bil je grajski lovec, ki je stopil iz goščave.

»V gradu.« — »Kje v gradu?«

»Na dvorišču, na tleh.«

»Fant, ti lažeš; poznamo take ptičke, izdrl si ga pavu.«

»Ne, nisem.«

Kdor pozna graščinske lovce, se ne bo čudil, da je tudi ta posegel po peresu in po ušesu hkrati. Zasukal je uho — in Tinka proti domu in mu pomagal še z nogo, da se je hitreje prestopil.

Potrj je bil Tinek po tem dogodku. Peresa ni bilo več, pa tudi k dedku si ni upal več. Povrhu pa so ga zavistni tovariši še dražili s svojim: »Tinek, pokaži pero!«

Hudo je bilo to, toda minulo je le tudi. Pozabil je Tinek na tisto pero in bil je zopet veseli Tinek. To mu je pa ostalo, da ni pobral več na tujem ničesar, naj je imelo že kaj vrednosti ali nič.

A. G.

